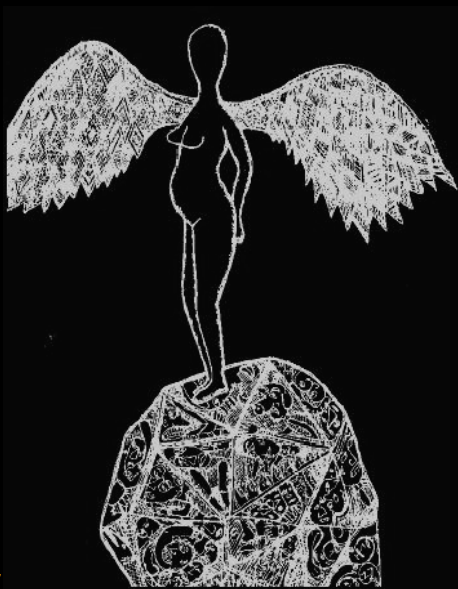

LÊ VĂN TRUNG

BI KHÚC

thơ

em
người goá phụ sau cùng trên mặt đất
đặt lên nắm mồ tôi
đôi dòng nước mắt

Thơ Ấn Quán
Hoa Kỳ 2010

<https://tieulun.hopto.org>

- Tên thật là Lê Văn Trung
- Còn ký dưới bút hiệu Lê Nam Phương
- Tốt nghiệp Sư Phạm Quy Nhơn
- Dạy học tại thị xã Quảng Ngãi .
- Hiện sống tại Sài Gòn

TÁC PHẨM ĐÃ XUẤT BẢN :

- Cát Bụi Phận Người, thi phẩm , nhà xb Văn Nghệ 2006.

Liên lạc:

Thư Quán Bản Thảo

Email: tranhoaitu16@gmail.com

Quà văn nghệ của tạp chí Thư Quán Bản Thảo Dành tặng thân hữu.

BI KHÚC
Thơ lê văn trung

THƯ ẮN QUÁN XUẤT BẢN
2009

Bi Khúc

Thi phẩm của Lê văn Trung

Thư Ấn Quán xuất bản

Tại Hoa Kỳ

Mùa xuân 2010

Tranh bìa: Trần Quý Thoại

Chăm sóc nội dung, hình thức: THT

All Rights Reserved

Copyright @ 2010 by Le van Trung

tác giả giữ bản quyền

BI KHÚC

BI KHÚC

Là một xâu chuỗi gồm nhiều bài thơ ngắn được đánh số ngẫu nhiên như một bài thơ dài. Tác giả khởi viết từ đầu năm 2008 và tạm dừng vào tháng 7.2009 và đây chỉ là bản thảo, nó có thể tồn tại hoặc không tồn tại qua một cơn cuồng điên giống bão của định mệnh khắc nghiệt

LÊ VĂN TRUNG

Quê nhà tháng 7 - 2009

Lê văn Trung * 4

1* Đôi khi anh muốn lột trần truồng
đòi anh
để tự mình nhìn thấy
tận đáy
hư không
để tự mình nhìn thấy
một chấm sáng mong manh
để nhận ra
điều không thể nhận ra
nếu còn che đậy
cái vỏ ảo tưởng của kiếp người
bé nhỏ.

2* Hồi ơi da thịt của chiều
chút hương sắc cũ còn heo hắt về.

3* Xa nhau nhỡ một câu chào
mai sau ta biết tìm đâu phương người
chút hương đọng lại bên đời
vàng phai bóng nguyệt tận trời u mê.

4* Muộn màng trăng goá phụ
lạnh đôi bờ sương đêm
ướt mềm bông nguyệt nở
chảy tràn hồn thanh niên.

5* Nàng thấp hai giọt lệ trong đêm
tìm kiếm tuổi thanh xuân trườn qua đồi ngực
biếc
dòng sữa thơm là ân huệ sau cùng
chảy trong niềm cô đơn
vuốt ve da thịt
tôi
kẻ lữ hành ngang qua nương đồi em
nghe trong gió
một mùi hương
thao thiết.

6* Lạnh trong sương tiếng dế buồn
thiết tha réo gọi linh hồn cỏ cây
một vì sao lặn trong mây
còn leo lắt chút vàng phai cuối trời
gà eo óc gáy bên đồi
hồn khuya chạm xuống hồn tôi lạnh hàn.

7* Trên lưng đôi tôi
các em đã ngang qua
nhặt đôi hòn sỏi vụn
với mỗi tình nồng đượm
với tấm lòng si mê
với đôi lời ngưỡng vọng
và
các em đã
lãng quên
lạnh lùng
như chưa bao giờ
dù trong khoảnh khắc
đã ngang qua lưng đôi tôi hiu hắt
mai sau
bên nấm mộ này
các em trở lại
dáng tàn phai trái tim mòn mỏi
có thấy chẳng linh hồn tôi đang nở
màu hoa tạ ơn người
rực rỡ.

8* Đã qua rồi một mùa đông
cành hoa tôi trên sa mạc quạnh hiu
vừa nhú
đừng nhẩn tâm em ơi
hái vội
mặt trời mùa xuân thầm gọi
phía chân trời.

9* Tình yêu sở hữu nổi cô đơn
bằng trái tim chim thiên nga
bay về phía hư vô
rực ngời nguồn hủy diệt.

10* Anh sẽ thả một vì sao
phía chân trời mùa đông
rọi sáng trái tim em
tình yêu sẽ bùng cháy
một khoảnh khắc
bất tử.

- 11* Nỗi cô đơn đã gõ vào trái tim nàng
nhịp phiền muộn của khúc nhạc chiều
tôi nở trên bầu ngực em một đóa hoa
xung tưng con đường hổ thẳm
sáng lòa.

12* Vẽ nổi cô đơn của nàng
bằng máu thịt hiện sinh
đôi mắt của chiều
đôi môi của bình minh
đôi bầu vú của khát vọng
tôi vẽ nổi cô đơn của nàng
với niềm đam mê của con-thú-người cháy
bỏ.

13* Tôi đã khát khao em như khát khao nỗi
cô đơn vĩnh hằng
tôi đã đam mê em như đam mê niềm đón
đau miên viễn
em ở phía vô cùng
tôi tan hoà vô thử vô chung
hỡi người con gái đã ghé qua cõi đời tôi
như đi trong nguồn vô tận
thấp sáng hạnh phúc tôi
thấp sáng khổ đau tôi
đốt cháy khát khao tôi
đốt cháy đam mê tôi
hỡi người con gái đã ghé qua đời tôi
như chiêm bao.

14* Hồn tôi là bến sông chiều
miên man sóng vỗ buồn neo cuối bờ.

bóng người bãi quạnh hoang sơ
lời trăm năm có bao giờ phôi phai ?

15* Con-thú-người

MÀU NHIỆM sinh ra con-thú-người
trong hang đá rừng sâu trong nguyên sơ
mầm sống
đã ăn đã ngủ đã vuốt ve em trần truồng lông
lá
đã yêu em tình yêu vô ngã
uống nước suối ăn trái cây rừng
đã yêu em tình yêu trong ngần
đã yêu em tình yêu hoang dã
MÀU NHIỆM sinh ra con-thú-người
vì đâu ăn trái cấm ?

16* Hồi người nữ đã cho tôi chiêm ngưỡng
tác phẩm tuyệt vời của Thượng Đế
những nàng Maja khỏa thân
và khoe môi của những nàng Monalisa
tôi hồi sinh trong xác hồn các em
tôi đón đau bò trườn qua nguồn hạnh phúc
bò trườn qua dục vọng tinh khiết
mỗi các em là một Eva.

17* Thấp sáng đêm bằng đôi mắt
đốt cháy trái tim tôi
hỡi người con gái đã ngang qua đời tôi
khoảnh khắc
trên mỗi bước chân em quạnh hiu bên
đường
một bông hoa tím ngắt
nở đón đau từ thơ tôi
nở đón đau từ thiên thu bát ngát
linh hồn tôi trắng lạnh cuộc tình sương.

18* Nàng ôm nỗi cô đơn trong cuộc hành
hương vô định
tìm kiếm bên kia hố thẳm
tôi thiên thu đứng chờ em ở cuối chân trời
đón đau niềm hữu hạn
bi phần phận con người
chút tro bụi nào đọng lại
khắc khoải khôn nguôi
trong cuộc hành hương vô định
nỗi cô đơn nàng
hiu hắt giấc mơ tôi.

19* Nàng thấp nõi cô đơn ảm đạm mùa đông
bằng ánh sáng lạnh lẽo của đôi mắt sương mù
bằng nhục cảm tê cóng hai bầu vú run rẩy
khoảnh khắc trăm năm không thể đắp bù
khát vọng lao vào vực thẳm
tôi thiên thu đứng chờ em ở cuối chân trời
đón đau niềm hữu hạn
ở bên này ranh giới hồ nghi sau cùng
con người trần gian bất lực
nàng thấp nõi cô đơn ảm đạm mùa đông
bằng tình yêu cháy khát
không cùng.

20* Tôi nghe tiếng những vì sao đang thở
những con đé ẩn mình trong cỏ
gáy sương
những đoá quỳnh trần trở
toả hương
trong khu vườn tôi
đêm nhiệm màu thánh lễ
em trở về từ giấc mơ thiên đường
hỡi người con gái đã ngàn lần xưng tụng
cô-đơn-tôi
như lời kính kính mừng
kỳ diệu.

21* Tôi nghe tiếng người khóc ngoài
nghĩa trang chiều
ngày tôi sinh ra ngày em sinh ra
cuộc chia lìa của lịch sử
cuộc phân ly của loài người
nhân danh hạnh phúc tôi lớn lên
nhân danh tình yêu em lớn lên
để khóc tiếp
chiều nay ngoài nghĩa trang
định mệnh cay nghiệt và bi thương
nơi đây
không nơi nào khác.

22* Tôi chạy trốn và kiếm tìm quê hương
như người đàn bà ngoại tình
chạy trốn và kiếm tìm hạnh phúc
tự do cuối cùng
vinh danh những thánh tử đạo
tình yêu sau cùng
vinh danh những giáo điều
anh chạy trốn và kiếm tìm
quê hương trên chính quê hương
như người đàn bà ngoại tình
kiếm tìm tình yêu đích thực.

23* Nỗi buồn gõ nhịp phiền muộn vào
trái tim ốm o
nàng như con chim mùa đông ủ mình
trong tổ
tình yêu đôi khi chỉ là giấc mơ
trong cõi đời nghiệt ngã
tôi ngang qua đời nàng xa lạ
lao xao lời kinh buồn mùa đông
giá buốt
da thịt nàng tê cóng nổi thèm khát
khắc khoải
nổi thèm khát tinh khiết và đón đau
tôi sẽ đặt một đóa hồng lên ngực em
giã từ
giã từ
định mệnh của tình yêu là phân ly
và con người đi tìm yêu trong
cuộc phân ly miên viễn.

24* Thượng đế đã đánh tráo
hạnh phúc và khổ đau
bằng ánh sáng mập mờ của ngôn ngữ
chúng ta phải tự kiếm tìm
trong đêm dài trần gian
vô vọng
và chúng ta phải cần đến Người
kẻ đánh tráo hạnh phúc và khổ đau
của chúng ta.

25* Tôi đã từng yêu em như thể không
có gì thay thế
và tôi cũng đã từng yêu những người
con gái khác
đã gõ vào nỗi buồn tôi
trong khoảnh khắc
những khát vọng ở phía chân trời xa.

26* Khổ đau của con người
đã được định trước
còn hạnh phúc
hắn phải tự kiếm tìm
đó là qui luật khắc nghiệt tất yếu
tồn tại muôn đời
con người oằn vai với cây thánh giá
trong cuộc hành hương về thánh địa xa xôi
không bao giờ tới được
cho đến một ngày
sức tàn lực kiệt
con người nằm xuống
cây thánh giá vẫn đè nặng trên mồ.

27* Tôi đã yêu người trong từng sợi máu
hồi hải thần thức chảy suốt nguồn đam mê
tôi cũng đã yêu người trong ruộng rẫy
phụ bạc như giọt rượu cay nồng cháy bỏng
xin hãy ngợi ca tình yêu
trong cả niềm đớn đau và hoan lạc
trong cả sự tinh khiết và tục lụy
ngợi ca linh hồn và thân xác
tình yêu duy vật
tình yêu hiện sinh
tình yêu thần thánh
con đường nào cũng sẽ
đưa ta về
cõi cô đơn vĩnh hằng
của kiếp người.

29* Tôi đã từng say mê em hồi cô gái du
mục của thảo nguyên xanh
vó ngựa lướt mềm trên cỏ nhẹ như cơn mơ
đôi mắt em chắc nịch và ngực nở
căng tròn
môi như sáp ong ngọt lịm và thơm
em là thiên nhiên là bầu trời
em là TỰ DO
là nỗi thèm khát của tôi. (*)

(*) xin nghiêng mình trước Marxim Gorki.

30* Anh nằm nghe nhịp chiều xanh hiu hắt
những con đường phai dấu lãng quên xưa
bao khát vọng lặng chìm trong ký ức
một đời anh còn lại tháng năm thừa.

31* Em qua để lại bên đường
chút hương phần nhạt dẫm trường phơi pha
buồn như tình kẻ không nhà
giọt sương tôi lạnh màu hoa chóng tàn.

32* Các em hồi những mùa xao xuyến cũ
những con đường run rẩy bóng thanh niên
những mùi hương tinh khiết rợn môi tình
những đăm đuối tan trong từng sợi máu
đã tận hiến đêm cuồng điên giông bão
của mối tình hùng hực lửa si mê
của nghìn cơn nghe da thịt gọi về
đã bỏng cháy cả linh hồn thân xác
đã chết đuối trăm bến bờ hoan lạc
các em là thánh nữ của đêm thiêng
các em là khát vọng sáng lung linh
đã cuốn xoáy đã nhấn chìm sâu thẳm
vút lên cao lên muôn trùng vô tận
ôi các em đã từng trận từng cơn
đã từng phen ghi siết mảnh linh hồn
tôi vĩnh cửu giữa trần gian nhỏ bé
tôi cát bụi giữa lòng em bùng nổ
phút mê cuồng tôi lạc giữa rừng hương
phút mê cuồng hồn lạnh buốt trắng sương
các em đã vì nhau về giữa cõi
các em đã vì nhau mà réo gọi

để chiều nay ngồi đợi những mùa xưa
linh hồn tôi tan xuống lũng sương mờ
các em mãi như những chùm mây nổi
tôi rướn dậy hồn tôi không vói tới
dưới khe buồn ray rút một dòng đau
áo thanh xuân xanh đỏ những gam màu
sớm phai nhạt giữa nguồn ân ái cũ
các em hỡi mắt môi tình thiếu nữ
gởi bên trời hun hút mộng chiều xanh
chút hương đời thao thức tuổi thiên thanh
của thân xác muôn ngàn đêm tận hiến
đâu những sóng những thuyền những
bờ những bến
các em còn sầu đợi cội trăm năm
các em còn dỗi mộng phía xa xăm
chôn heo hắt vì sao tôi vĩnh cửu.

33* Sẽ chẳng còn gì chẳng còn gì
giấc mơ của nàng màu khói xám
thượng đế đã đánh tráo một cành hoa
ngày tôi đặt lên ngực em
nụ hôn mặn và háo hức
niềm tuyệt vọng vẫn đục
trái tim pha lê của nàng
màu hoa đỏ rực như màu máu
chẳng còn gì
chẳng còn gì
vết xước trên da thịt cuộc đời nàng
là dấu tích
của một khát vọng
đã tắt.

34* Hỡi người con gái đã đến như chiêm bao
tình yêu em là một mặc khải
của hư vô
của ảo ảnh
đã hiển thánh khổ đau tôi
vinh danh đáng vô cùng
vinh danh nguồn hủy diệt
vinh danh cát bụi vĩnh hằng
ôi tình yêu
là một mặc khải
của hư vô.

35* Anh thường nhắm tính thời gian mình
đã sống
bằng những vết tích bão giông
quét ngang những ảo vọng
trên thân-thể-tình-yêu-đóng-đinh-vào-
cây-thánh-giá
em
người nữ tu với chiếc áo dòng bọc kín
trái tim nhỏ bé bao giờ cũng thốn
thức thẳm
kín và cam đành
Chúa không phải của anh không phải
của em
Chúa đã già nua từ khi mới giáng sinh
Chúa không biết thân-thể-tình-yêu-trên-
cây-thánh-giá
Chúa không biết trái-tim-nhỏ-bé-bọc-
trong-chiếc-áo-dòng
chỉ có chúng ta nhắm tính thời gian đã sống
bằng những vết tích bão giông
dù đón đau
nhưng đẹp vô cùng.

36* Trên những con đường tôi đã đi qua bến
bờ phiền muộn của các em
con tàu không có sân ga cuối
tôi hành hương về phía hư vô
đường chân trời chỉ là giả định
chúng ta ảo tưởng về một hiện hữu
nên khi vòng tay các em níu giữ
và nước mắt làm ẩm cơn mưa mùa đông
còi tàu tôi vẫn hú
dữ dội
réo gọi cuộc ra đi không cùng.

37* Trên những triền đá núi rừng phương đông
nàng như con sơn dương mùa giao phối
tỏa một làn hương quyến dụ
tôi đói khát như đứa trẻ thèm bú
ngực trần em nở một đoá hồng.

38* Em là bích em là nga
em là nguyệt từ ngày xa trở về
trăm năm huyết mộ tàn phai
dấu trầm hương lạnh sầu lay hồn người
che giùm kín mộ đời tôi
hồi lòng thiếu nữ góc trời thanh xuân
em là nhụy em là hương
em là ngọc là tuyết sương lệ hồng
là trăng sao cõi vô cùng
về đây mở hội dưới lòng mộ sâu
tôi đang tụng nhịp kinh sầu
gọi tình thiên cổ gọi vào thiên thu.

39* Ba mươi năm những nỗi chìm dâu bể
linh hồn anh như một khối mù sương
dòng sông cũ chia nuôn ngàn nhánh rẽ
giữa nhân gian làm khách lạ bên đường.

40* Như trụ đèn mùa đông
hắt bóng đời quạnh vắng
mẹ ru lời dòng sông
buồn như hồn tịch lặng
tàu khuya ga lạnh lòng
em ru tình quên lãng
còn ai chờ nhau không
trong cõi người ly tán.

41* Sao em không hẹn hò tôi
mùa xuân vừa hát bên đồi thu xưa
linh hồn tôi những sợi mưa
vừa se se lạnh vừa lưa thưa buồn
trăm năm giữa cõi vô cùng
xin ru em ngủ trong hồn cỏ cây
sao em không hẹn hò ai
tôi làm con đẽ gáy hoài tình xa
tôi ru em kể như là
ru đời tôi nhẹ trôi qua bãi chiều
ru tình diu dặt chiêm bao
ru ngàn năm chín trái sầu à ơi.

42*

Như con chim gõ kiến
Anh gõ vào trái tim mình
nổi lặng yên ở đáy
tưởng chừng ngủ quên
những bi khúc
và những số phận
nghiệt ngã
của một thời
của những bất chợt
của những phân ly
và những mong manh đời người
như con chim gõ kiến
anh gõ vào trái tim mình
đánh thức từng số phận
chứng giải từng định mệnh
bằng máu của ngôn ngữ
trong trái tim người thi sĩ.

(Tặng THT với Di Sản Văn Chương
Miền Nam)

43* Bóng tối trải dài những âu lo và phiền
muộn

hơn ba mươi năm rồi còn gì
con vạc ăn sương về ngang khu vườn
rớt một tiếng kêu
bì uất
anh nghe từ phía rừng xa
tiếng lao xao của những oan hồn
tiếng rền rĩ của những con suối cạn
tiếng rít của cơn gió buốt trên ngọn cây khô
và quanh đây
lạnh lẽo tiếng côn trùng khuất dưới bóng tối
hơn ba mươi năm rồi còn gì
không bước ra khỏi vòng tròn ranh giới
bao quanh
anh ngồi trong ngôi nhà vô hình
cai ngục là những hồ nghi
những đổ kỵ
những hận thù

anh lê bước chân nặng nề cùm gông
tê nhức bàn tay trói buộc
hít thở khí độc
buồn nôn
anh buồn nôn những học thuyết
hơn ba mươi năm rồi còn gì
máu xương cạn kiệt
linh hồn anh như sợi tóc em
vừa rụng xuống
bên đời
bạc trắng.

44* Cuộc sống bao giờ cũng chỉ là những
giả định
anh và em bao giờ cũng chỉ là những
hình như
và cứ thế không có gì rõ ràng
và hình như đó là tình yêu
tất cả không sờ mó được
tất cả có thể đã bắt đầu
cũng có thể đã kết thúc
của những hoan ca và những bi khúc
hội ngộ và phân ly
đan xen vào nhau hoà lẫn vào nhau
chúng ta đã khóc lên đôi khi không vì
một nỗi đau
và cười lên không vì một niềm vui
chúng ta vừa lẫn trốn vừa kiếm tìm
chúng ta lẫn trốn cái hình như đang có
và kiếm tìm cái hình như đã mất
chúng ta tìm cái hình như có thật
trong mớ bòng bong cái hình như
không thật.

45* Ngày xa ngày đã xa rồi
lòng tôi mây trắng cuối trời còn bay
em giờ bãi vắng sông dài
tình trăm năm có rót đầy ly không ?
mây tôi một cỗi bèo bồng
ngàn năm bạc trắng mấy dòng bể dâu
tâm lòng em có xưa sau
xin đem tóc bạc tạ màu thanh xuân. ()*

(*) *Ý thơ Nguyễn Tinh Đông*

46* Chút buồn vui một thuở yêu người
tôi gom từng giọt lệ tàn phai
và từng sợi tóc tàn phai cũ
như lá mùa xưa rụng cuối ngày.

47* Mười năm
rồi hai mươi năm
tấm lòng thiên cổ lạnh căm cổ thành
điều hiu cở ủa mộ vàng
hồn oan ai
bụi tro tàn
về đâu?

QT. 1990

48* Ta nô lệ nhau từ hơi thở
những trời buộc không màu
từ đó
ta là cai ngục chính mình
kẻ kêu đòi tự do
ta là cai ngục của nhau
kẻ nhân danh công lý.

49* Tôi sẽ đọc một bài thơ ngợi ca nàng
như tín đồ ngợi ca thánh nữ
nàng là gió lướt qua triền vực xanh
nàng là mây phả lên đồi ngực biếc
nàng rung chuông đêm nguyệt rằm
hương sắc
tôi sẽ đọc một bài thơ ngợi ca nàng
kẻ ăn mày đói khát
uống no nê dòng sữa ngọc ngà tinh khiết
từ đôi bầu vú thiên nhiên
triền ngực trầm hoa tuyết
tôi sẽ nở trong hồn em một đóa hồng
rực ngời nguồn đam mê bất tuyệt.

50* Hẹn mười năm
chờ mười năm
phương tôi giờ cũng mù tăm
cõi người ?
là muôn vạn dặm trùng khơi
tôi tìm tôi
tôi tìm người
về đâu?
hẹn nghìn xưa
chờ nghìn sau
lạc nhau từ thuở lạnh màu tử sinh
điều hiu mấy nhánh lục bình
dòng xuôi dòng ngược lênh đênh
phận người.

51* Nàng chạm vào nỗi cô đơn tôi
bằng hơi thở nguồn đam mê thuần khiết
mùi hương của đêm
tôi không nhìn thấy nàng
vừa nở trong bóng tối
một đoá hoa
nàng chạm vào giấc mơ tôi
bằng da thịt trầm hương
tỏa vào hồn tôi
nhẹ như sương và mượt mà như lụa
nỗi cô đơn tôi rạn ngời
như đốm lửa
phía chân trời
mùa đông.

52* Không là gió không là sương
mà em quần quýt dậm trường tình tôi
tôi nghe lạnh mắt môi người
tôi nghe ướt tóc rồi bờ chiều đông
không là biển không là sông
mà sao con sóng bênh bồng thuyền tôi
và như rất nhẹ nhàng trôi
đưa tôi vào cõi đất trời vô biên.

53* Trong những giấc mơ của mình
tôi thường gặp
tôi lang thang trong khu vườn chiêm bao
giương súng bắn vào trái tim mình
và hồn tôi vỡ nát
em
người goá phụ sau cùng trên mặt đất
đặt lên nắm mồ tôi
đôi dòng nước mắt
trong giấc mơ của mình
tôi chỉ nghe
thơ tôi
bật khóc.

54* Trong giấc mơ của mình
tôi đối diện tôi
nhìn rõ khuôn mặt mình
không buồn không vui
hôm qua có một người tự sát
nơi đây
chỗ tôi đang ngồi
chỉ có chim rừng và những con sóc nâu
đã hiểu vì đâu chúng ta lần lượt chết
chỉ có suối rừng và gió ngàn
đã hiểu vì đâu chúng ta hủy diệt
hỡi ơi trong những giấc mơ của mình
tôi vẫn còn bị ám ảnh những học thuyết
tôi nôn mửa
tôi thổ huyết
hôm qua có một người tự sát
nơi đây
chỗ tôi đang ngồi
hay là tôi đã chết?
em

người goá phụ sau cùng trên mặt đất
rắc những cánh hoa tàn phai
hát lên tiếng khóc
về cuộc phân ly của loài người
ôi ngàn năm thơ tôi
cũng chỉ là
những dòng nước mắt.

55* Hằng ngày tôi đi ngang những nghĩa
địa sống
giữa những ngôi mộ chọc trời
những thân người di động
và những giáo đường chết
người ta không đốt nhang quanh những
nấm mồ
người ta vẽ lên đó niềm bi uất và nỗi sợ hãi
người ta không quàng thân người bằng
vải liệm
người ta đắp lên đó nỗi nghi ngờ và chia ly
những con quạ đang cầu kinh
trong bữa tiệc ma của loài người
thay vì rung chuông báo tử
những con cú kêu lên ai oán trên
tháp chuông
đám tang ngang dọc những con đường
người ta tiễn đưa nhau lần cuối
không có tiếng khóc
không có nước mắt

chỉ nghe tiếng rú kinh hoàng
của hàng ngàn thiên thạch chạm vào nhau
(điềm báo một sự hủy diệt
như lời tiên tri về ngày tận thế)

Em

người goá phụ sau cùng trên mặt đất
vòng hoa máu trên ngực
tay lần chuỗi kết bằng những đốt xương
đọc phúc âm mới
nói về tội ác và sự trừng phạt.

56* Rồi em cạn giọt rượu người
áo vàng thu sắc hương đời phôi phai
lòng hoang vu lạnh đêm dài
có nghe thương tiếc bóng ngày trôi qua
có nghe lòng nhẹ xót xa
tình trăm năm thoáng như là mây bay.

57* Tôi soi tôi dưới đáy hồ
không thấy tôi
chỉ thấy mờ mịt sương
tôi tìm tôi
vạn nẻo đường
không gặp tôi
gặp tượng buồn trăm năm
bãi khuya lạnh một chỗ nằm
nghe lao xao tiếng đời thăm thẳm về
tôi nghe tôi giữa cơn mê
vực đời tôi đã cận kề tử sinh

58* Mặt trời mùa đông còn ngủ trong sương
ly café đọng những giọt buồn đêm qua
như giọt máu thẫm đen
trên vết xước nổi cô đơn nàng
nổi cô đơn nguyên thể
như đoá hoa dại bên triền núi
chớ có đánh thức nàng
(tôi sẽ thấp cho em một ngọn nến)
gió đang rung chuông trên những
ngọn thông
chớ có đánh thức nàng
bài thánh thi tôi sẽ đọc trong chiêm
bao nàng
xưng tụng nổi cô đơn nguyên thể
nàng như một huyền tượng
(tôi sẽ đặt lên bệ linh hồn
thánh thể nàng)
kẻ cô đơn cuồng tín
quỳ bên thánh tượng nàng
như giáo đồ
trong giáo đường
ảo tượng.

59* Bởi khi viết là khi anh đang thở
từng nhịp buồn rụng xuống nỗi cô đơn
từng con chữ là từng cơn nức nở
như chiều tan sầu chạm buốt linh hồn

thơ là máu chảy khô từng trang giấy
là thịt da mòn rục với trăm năm
là bóng của ngày đi không trở lại
là tình anh trong mộ tối yên nằm

thơ là ngọc kết tinh muôn giọt lệ
là hồn sương về giữa nguyệt hao gầy
là réo gọi cuối phương người quạnh quẽ
nơi em còn ôm mộng đuổi hai tay

thơ là đoá-bi-thương vừa kết nụ
là sắc hương vời vợi cõi chiêm bao
là khát vọng vượt muôn trùng sinh tử
là nghìn đêm thồn thức dưới trăng sao

nên anh viết là anh đang sống với
phút rộn ngời bên vực thăm thương đau
bởi khi viết là anh đang réo gọi
một màu xanh vàng ủa tự phương nào.

60* Ôi các em những con sâu con kiến
những con buồn lẫn lộn những con vui
tôi sống giữa trần gian tràn dẫu biển
các em là cơn mộng cháy khôn nguôi

ta đâu có mời nhau đôi giọt rượu
mà hồn say như lá rụng bên chiều
ta đâu có vui nhau trong đôi khát
mà tình run như bóng đổ lưng đèo

ôi các em những con chim con chóc
nhảy tung tăng trên vực thăm hồn tôi
tôi sống giữa trần gian buồn muốn khóc
các em là khăn lụa ẩm màu môi

ta đâu có hẹn thề không chờ đợi
mà sởi buồn đã bạc đến trăm năm
ta đâu có bên mộ đời réo gọi
mà tình đau như nguyệt nở đêm rằm

tôi làm lủi một mình trên mặt đất
các em là mây trắng là mù sương
tôi về giữa trần gian tràn tiếng hát
lời ngậm ngùi xanh biếc ngọc-đau-thương.

61* Tôi thường mở cửa phòng giam mình lúc
ba giờ sáng
bước ra ngoài màn đêm
đầy sương
không biết những giọt sương này
tự phương nào tới
đậu trên tóc tôi
lạnh lẽo
tôi đi ngược chiều cơn gió
gió thổi về đâu ?
tôi đi về đâu ?
sao em không nói giùm tôi
gió tự phương nào tới
mà thổi qua hồn tôi
u hoài
lát nữa đây tôi sẽ về lại phòng giam mình
đóng cửa
những giọt sương bên ngoài
bay theo gió
về đâu
giữa cõi nhân gian muôn phiên

62* Một mình tôi ở lại nơi này
phương người trăm cõi bênh bông mây
bóng tôi chìm bóng trắng bên núi
và núi chìm trong bóng nguyệt gầy.

63* Khi tình yêu là hơi thở của nguồn
tuyệt vọng
anh và em là hào quang của sự đam mê
đó là ánh sáng rọi vào nỗi cô đơn
soi tìm một thứ hạnh phúc chìm khuất
trong khổ đau.

64* Trong chiếc áo bạc màu của nguồn đam mê
anh vẫn nghe hơi thở em len qua triền
ngực ấm
nụ hôn sau cùng mang vị mặn của hạt
muối nung dưới lửa
tình yêu bây giờ không phải mùa xuân
không nắng ấm mùa hè
không hiu hắt mùa thu ảm đạm mùa đông
anh và em đang ở dưới vực thẳm
vĩnh cửu.

65* Người lữ hành
qua sa mạc đời tôi
cháy khát những ước vọng kiếm tìm
hoa xương rồng một sớm
nở rục hồn cát tôi
lấp lánh.

66* Hồn tôi giọt lệ rụng trên môi người.

67* Bên dưới vực thăm vĩnh cửu
em hiện nguyên hình cô gái mười lăm tuổi
đôi mắt đen đôi môi đỏ và hai núm vú hồng
linh hồn thể xác em là một giọt sương
lấp lánh mặt trời tôi rục ngời lửa cháy
hồi cô gái một trăm năm xưa
một ngàn năm xưa
một triệu năm xưa
em còn nguyên đây trong tôi đoá hồng
rỉ máu.

68* Lá khô như thể không đành
Níu cơn mưa héo ngày xanh xuống chiều.

69* Em ạ em làm sao hiểu được
tôi là mây muôn vạn kiếp là mây
đời mây sẽ trôi tan vào trong gió
chìm trong sương và đắm giữa rừng cây
em đứng giữa đồi cao nhìn mây trắng
mây trong em mây trong mắt trong hồn
mây chảy xuống và mây chìm trong tóc
mây trườn qua ngực biếc buổi tình xuân
em đứng giữa vườn mây mà chợt khóc
mây trợn đời tan cuối cõi trời không.

70* Cho tôi vui với ! Cuộc đời !
hồn tôi mở cửa gọi người trần gian
cho tôi tình ái mê hoan
máu tôi đỏ thắm chảy tràn nguồn thơ
cho tôi môi mắt đại khờ
vườn tôi nắng hạn đã khô cháy lòng
cho tôi một chút son hồng
một chút hương một chút nồng nàn say
cho tôi vui với ! một ngày !
trăm năm tôi trọn đêm dài bão giông
rồi trong suốt cuộc tình buồn
tôi xin tạ hết tấm lòng cỏ cây
bốn phương bãi rộng sông dài
đời vui có vẹn một ngày không em ?

71* Này em, cho tôi xin chút lửa
từ đôi môi đỏ rực đam mê
từ bầu vú căng tràn khát vọng
từ vòng tay ghì siết đêm cuồng

tôi sẽ cháy trên thịt da em
sẽ tàn rụi trên máu xương em
sẽ chết như mặt trời mùa đông
trên hồn xác em
ôi thánh nữ đồng trinh
lỏa lò đêm hủy diệt

hãy cho tôi xin chút lửa
từ mê vọng trong niềm khát đói
của em
hãy cho tôi xin chút lửa
từ ngàn năm đã hóa thạch trong mô
thấp cho tôi ngọn đuốc giữa hư vô

tôi sẽ bùng nổ trên ngực em
một màu hoa lửa
rọi sáng trong tôi
đôi mắt ngời thánh dục

đừng bỏ tôi một mình bên bờ vực
cuộc sống
hỡi người đàn bà đã hiến thánh
sau một đêm
tôi tàn rụi trên thịt da em.

72* Hãy khóc
dù một lần
cho cuộc đời này
cho cuộc tình này
cho tôi
và cho em
nước mắt sẽ chảy vào
mạch máu của nỗi khổ đau
của niềm khát vọng
của hạnh phúc bị chìm khuất
nước mắt sẽ chảy vào
từng thớ thịt của nỗi đam mê
từng tế bào của niềm bi uất
từng hơi thở của nỗi bất hạnh
nước mắt sẽ chảy vào
giữa trái tim chúng ta
đang từng nhịp đập
mòn mỏi
đang từng nhịp vỡ
muộn phiền
hãy khóc lên em ơi
nước mắt là dòng suối chảy qua đời ta
từ nguồn cội cô đơn
khi chúng ta chỉ là hai hạt bụi.

73* Ba mươi năm sống bên người
những hân hoan cũ những ngậm ngùi xưa
xin đem tạc tượng vào thơ
gởi trăm năm lại bên bờ tử sinh

ba mươi năm những gặp ghềnh
dầu sâu nặng dầu lãng quên cũng đành
tôi về giữa bãi bờ xanh
chép thơ vì diệu tạ tình thiên thu

ba mươi năm những mịt mù
những vây hãm những ngục tù trần gian
gởi xương máu lại bên ngàn
tôi về như kẻ quy hàng oan khiên

ba mươi năm tôi và em
đã cho đã nhận đã đền tạ ơn
phân ly là lẽ vuông tròn
ra đi là cuộc quay vòng tử sinh.

74* Tôi chợt nghe bên vực đời buồn bã
một cảnh hoa sầu rụng bóng em về
ôi có phải Nguyệt của rừng thu cũ
một đêm tình chợt thức giữa cơn mê.

